

La *Col·lecció de textos* és un programa d'acompanyament i amplificació de les pràctiques artístiques mitjançant la generació d'un fons de textos monogràfics de lxs residents d'Hangar. Cada unx té la possibilitat d'encarregar un text sobre el seu treball a unx autorx de la seva elecció -local o internacional; conegutdx o per conèixer-en diàleg editorial amb Hangar. La intenció és donar lloc a publicacions sobre la pràctica en general -més enllà d'aquesta obra o d'aquella obra en particular-, pensades per a una circulació i reedició àgil que tinguin una llarga vida i que contribueixin a expandir les xarxes i marcs d'aparició de les pràctiques artístiques.

A través d'aquest dispositiu editorial, lxs artistes poden comptar amb un text ampli i medul·lar que reculli les seves maneres de fer i de pensar de manera holística, integrant diferents projectes per construir una visió de conjunt de les seves pràctiques. La *Col·lecció de textos* brinda, a més, a lxs artistes la possibilitat d'establir un vincle d'escriptura com a punt de partida, no com a resultat d'un projecte o exposició.

una correspondència entre txe roimeser i lu ciccia

21 de des. 2023, 10:53 a ctmx

Estimadi txe,

[...]

Tot i no ser potser un començament formal, m'agradaria deixar-te per aquí una inquietud que em sorgia en llegir(-te) a través de la teva obra: com sents el cos quan escrius, crees idees? Què respiren les teves cèl·lules a través dels teus moviments sensoriomotrius?

Aquesta pregunta, personal/política, que et proposo, la visc com un disparador i també me la faig jo, per a poder enviar-te dijous que ve quelcom més precís, enfocat en el teu treball. Et demano de nou disculpes pel retard.

Moltes abraçades i amor en aquests temps violents.

Romanc pendent dels teus comentaris,

lu

27 de des. 2023, 14:45 a bcn

bon dia

espero que encara que... espero que estiguis arropadi i a gust. entenc la dificultat i les angoixes i, amb o sense disparador, pren-te els temps que necessitis. aquests dies tampoc sé com comunicar-me amb la família que tinc a rosario, per la distància física i per saber que, des d'aquí, el meu pare i jo aquests dies hem pogut mig oblidar-nos d'això.

em vaig proposar pensar en la pregunta des d'algun lloc de pràctica, i la cosa més pràctica que estic fent és karate i cuidar plantes, i em ve molt de gust prendre'm aquesta pregunta seriosament i pensar-la bé, així que, sent sincer, no he pogut posar-la en pràctica i te l'aniré responent poc a poquet— igual crec que moltes vegades hi ha por quan escric, o escric des de la por, però aquesta encara no és la resposta—.

una abraçada gran,
i si dijous no és el dia no passa res, podem deixar que el capricorn de laboratori sigui una mica bestiola d'aire

28 de des. 2023, 16:30 a ctmx

txe,

M'he oblidat que tenies flia. a Rosario!! Tant de bo estiguin tots bé :) Jo crec que vaig canalitzar de llibre... grip :) Dic això, perquè penso en la pregunta que et vaig fer sobre la relació ment-cos... i penso en el karate i les plantes, i si aquest cos que torna d'aquestes pràctiques interacciona diferent amb el que crea: m'encanta que la resposta sigui de a poc a poquet, anhelo veure-la arribar en petits viatges d'(in)certeses.

M'ha encantat això de capri de labo... podem deixar-ho a l'aire, però també, si necessites, posar-li una pinzellada d'estructura, et sembla reprendre en tornar de les vacan, la setmana del 8 de gener?

Si els correus se'ns queden curts amb els espais acordats, tenint en compte que tenim fins a març, podríem duplicar la freqüència des d'aquesta data. És a dir, un correu teu i un meu per setmana.

Abraçades fortes per a tu,
lu

11 de gen. 2024 17:47 a bcn

holita, desitjo que aquest correu et trobi bé, vaig escriure una mica així a la impensada —no havia utilitzat mai aquesta expressió—, està més o menys filat i tot obert a continuar qüestionant. i continuaré aturant-me per saber què passa quan escric. gràcies pel repte :)
t'envio una abraçada gran!

volta de vacances. dimecres, gairebé les 15 pm. està ennuvolat i m'alegra, és d'aquests dies que puc anar dient que «avui he regat l'hort» sense haver de trepitjar-lo. ahir vaig veure que les llavors de zapallitos que vam portar amb el meu pare, d'una botiga de la terminal d'òmnibus de rosario, ja tenen flor —en qualsevol moment les he plantat—, i eren com una excusa per a fer tros, però res em troba a l'estació que correspon, o no tinc paciència per a esperar al moment del blat de moro, dels fajols i de la carabassa, i en el seu lloc han sigut carbassins sembrats a l'estiu.

avui em dedico l'estona a pensar què passa quan escric, òbviament

junt a les plantes i al karate. penso escrivint, és el primer que crec que puc dir, que no puc parar a pensar-me si no és seguir la frase i seguir-la amb més frases, que després passa que pot ser que tinguin poc sentit una darrere de l'altra. que escric en veu alta i parlo fluixet. des que vaig reprendre el karate escric menys. de fet, tinc el diari del fracàs, on documento cada dia un fracàs, i últimament se m'oblida i de sobte un dia haig de revisar dues setmanes de cop per a poder posar-ho al dia. i que amb el karate, torno a aquest inici de frase, l'altre dia podia haver escrit que em vaig fer mal en el dit gros del peu provant un exercici al taller que al dojo no em surt, però no ho he registrat encara. crec que em tranquil·litza entrenar, o que poso l'atenció en coses que vull que tinguin importància, i que no són el que normalment escric, que quan escric molt és perquè no estic bé, o que em falta un espai de diàleg. fa sis dies estava presentant un projecte per a una convocatòria, el projecte consisteix a passar per la clínica privada i realitzar-me la mastectomia, una part del projecte, el vaig escriure i per a mi l'operació no era en absolut rellevant, més aviat una excusa per a parlar de moltes altres coses. a això em refereixo amb que el karate em tranquil·litza o m'ubica, en el mateix projecte el karate era important, els 6 principis —posant èmfasi en el tercer, que és tenir paciència— i un bonsai de pal borratxo, que no sé si t'havia dit, el meu pare em va portar unes llavors fa anys i estic aquí veient si germinen per a atendre la seva temporalitat, que no sé si això serà parlar de l'ara o del temps quan el meu papà les va recollir i ara, que han passat ja unes setmanes des que estan a terra i no treuen el cap.

fa una estona pensava que, quan escric, també intento que, no sé per on es respira, però per allí —com a lloc indefinit— passa l'aigua o se sent la humitat de quan vivia a astúries amb kaos, el conill, i en col·lectiu. vaig a posar llimona a una infusió amb gingebre i m'instal·lo una estoneta al tatami, per atendre en aquestes respiracions de quan (no) escric. vaig imprimir la pregunta i allí està:

dijous. 17:38, ha plogut una mica i està el cel d'un groc bufó, va enrogint.

crec que prenc l'escriptura com el procurar una genealogia, el tenir en compte el ja situat. hi ha una mica de conservació en ella —i penso en el tomàquet en conserva en dir això—, de mantenir a gent, bestioles i situacions a prop. alhora que aquest conservar em serveix per a visitar i pensar-amb, o des d'altres llocs. em recol·loca.

18 de gen. 2024, 7:30 a ctmx

txe,

En llegir-te han brotat(en mi) una infinitat de paraules alhora. En finalitzar el primer esguard al teu correu, confesso que vaig pensar en una resposta estructurada: convertir en ítems les teves oracions i escriure sota de manera coherent, en un ordre lògic. Però no encarno, o almenys no estic ni he estat encara en aquesta mena de vitalitat virginiana. Decideixo llavors donar-te, a través d'aquest email, alguna cosa del què em van travessar tot allò que tu senties.

Per a començar, haig de dir que totes les cursives anteriors estan molt relacionades amb el teu relat. En primer lloc, perquè com has resistit a la majúscula com a norma gramatical perquè parles «des d'una dissidència i el crit de les majúscules no ens és propi. les minúscules substitueixen aquells caràcters que per normativa de la reial acadèmia de la llengua espanyola haurien d'anar en majúscula», cosa que m'encanta i a la qual tornaré en breu, jo subscriu subvertint l'ordre de les paraules i els seus espais: no m'agrada «em van brotar», posa abans un jo a aquest verb vital que transcendeix a l'individu. no m'agrada l'espai tampoc, com si el jo i el brotar fossin entitats dissociables. escric «han brotat en mi» com una paraula que encarna un concepte que també resisteix a la rae¹ i als valors androcèntrics que encarna: no estic jo abans que el món, sinó que co-emergim. no soc dissociable de tot allò que brota, sinó que cooperem en unitats in-fragmentables.

dit això, suposo que notes que començo a adoptar la teva aposta per l'horitzontalitat de paraules, on la del començament no val més, ni tampoc els països valen més que el poble que els fa tangibles.

a més a més, m'agradaria contar-te que sempre escric el meu nom en minúscula (lu). una vegada em van preguntar si era per la mateixa raó que bell hooks, perquè ella va adoptar les minúscules per a emfatitzar que volia ésser recordada per les seves idees i no per les seves persones. a l'instant

1 rae: reial acadèmia de la llengua espanyola

vaig somriure, i vaig respondre que en veritat m'encantava aquesta política, però que no la coneixia. més aviat, la meva resistència a escriure amb majúscules el meu nom, vaig continuar explicant, és perquè em van ensenyar que «tots els noms propis s'escriuen amb majúscula»: però, hi ha alguna cosa menys pròpia que el nom? no només perquè ens ho assignen sense nosaltres saber, sinó fins i tot perquè, quan algunis decideixen mantenir-lo (que no és una re-apropriació), és sempre en relació amb una identitat travessada pel gènere. i aquest «en relació» indica que és relacional. de la mateixa manera, lis qui ho canviem, o resignifiquem, és en relació a una identitat que aquest nom assignat no representa, però, un altre cop, sempre decidim segons com volem ser reconeguts per la mirada de lis altris, on també està —es fa— la nostra. en fi, és metafísicament impossible que els nostres noms siguin propis quan els travessen els valors androcèntrics.

en dir al mateix temps per a referir-me a «han brotat en mi», ha sigut perquè en distintes ocasions del teu relat parles de l'hort, llavors, estacions, manca de paciència, carbassins, pal borratxo, llavors una altra vegada, temporalitat de nou. vaig sentir que quan escrivies tot això estava al mateix temps, han brotat en tu fets traduïts en el teclat: temps al tros d'hort on sembres. el tros en el context d'aquest hort, les teves mans, les teves cèl·lules en moviment, tal vegada creen altres temps no continguts en la idea d'estacions.

quan he posat l'èmfasi en coherent i lògic, és perquè totis duis problematitzem aquestes nocions també androcèntriques, que constrenyen què podem fer/ésser/crear i què no. això és el que sento cada vegada que llig-te sobre la idea de fracàs. el fracàs per a resistir a l'exigència de l'èxit. he vist per aquí que portes l'art queer del fracàs com una injecció d'energia disruptiva. estimo. també penso (amb tu) si utilitzar la paraula fracàs nos ens acaba encotillant en una dicotomia que segueix legitimant la paraula èxit. O tal vegada el fracàs es faci tan gran que acabi fent desaparèixer l'èxit, i llavors el fracàs mateix. el karate, podria ésser per a tu una clau per a això? parles d'entrenar, que et tranquil·litza, que el karate t'ubica, aquí també veig com la ment està corporitzada, com el moviment del teu cos canvia al mateix temps els teus estats psicològics. vaig anar a cercar la paraula dojo, no en tenia idea, ignoro totalment aquests temes, i vaig trobar que és, literalment: «lloc del despertar». em pregunto si per a tu hi ha possible despertar a través de l'escriptura. també em pregunto perquè normalment no escris el què per a tu és important. de quina manera materialitzes-encarnes el que per a tu és important? segur l'hort, per exemple, o el karate, són bones respostes. però sense els teus escrits, que t'han acompanyat al llarg de la vida, sigui des de les tasques escolars fins als teus treballs actuals, faries karate de la mateixa

manera?, sembraries amb els mateixos moviments?, i què hi ha d'aquesta triangularitat karate-escriptura-sembrar? aquesta interacció que no admet vèrtexs perquè són al mateix temps. perquè, tot i no estar fent karate, la memòria d'allò està present quan sembres, acompanyant-te al deixar llavors. també quan escrius, en el ritme dels teus dits. però també en el contingut, allò que penses i sents al sembrar i a l'escriure.

m'ha encantat el tomàquet en conserva. penso en el que no escrivim i també es conserva, com els records que ericen la pell. no és meravellós? un record que, després de tot, potser sí estigui escrit en tot el nostre cos. una escriptura no occidental. tal vegada el karate també pot ser una escriptura en aquest sentit. doncs la nostra idea d'escriptura —ara que escric, parlo, somio—, també és androcèntrica i tal vegada ens engabia.

veig aquesta pregunta impresa, no puc deixar de sentir que vull aportar alguna cosa. una pràctica que per a mi és casa a qualsevol lloc del món, i davant qualsevol inquietud sempre m'ofereix una certesa tranquil·litzadora, un cable a terra. va en adjunt.

i llavors aire —respirar—, aigua i terra. tal vegada el foc estigui en el moviment del teu cos sobre això que escrius. la respiració et canvia quan (no) escrius?

19 h de dimecres. no torno a llegir el que t'he escrit. espero al meu matí del dijous per a intensificar zen. gràcies invaluables, txe, per aquest nou món que estem co-creant, també amb kaos, les plantes, el karate i el mate.

lu

25 de gen. 2024 18:45 a bcn

se m'acaba el dijous i no t'hauré escrit, m'ha passat la setmana volant. aquest dilluns no, l'anterior, he sabut que m'han donat una beca de producció d'hangar, per a la mastectomia, i m'estic debatent en això, i he anat a una visita a una clínica privada —aquí són molt esnobs—, i he estat intentant deixar de dubtar i permetre'm l'operació, però després han hagut altres coses que avui no m'han deixat dormir i malsons, i diu Ce que aquesta nit passada era lluna plena a leo i que ella també ha dormit malament, però el que hem passa a mi no ha estat només per la lluna i... he dormit malament i, només ara, m'he adonat que és dijous, perquè tinc karate d'aquí una estona, i són els dimarts i els dijous que ho tinc per la tarda. ahir va haver concentració aquí en suport a la vaga d'allà, entre altres coses es va cantar l'himne peronista i l'himne nacional, ja quan es

dissolia, jo vaig mastegar molt de xiclet —goma de mastegar—.

tot això és excusa perquè em vaig llegir l'email quan va arribar i necessito tornar-ho a llegir per a contestar-ho però no tinc el cap, prometo que tindràs un altre email meu abans de... quan abans millor. procuraré arribar a entrenar —he estat llegint altres definicions, no sabia la de dojo, són interessants els mots que s'utilitzen :)—.

una abraçada gran i disculpes per l'excusa

6 de feb. 2024, 9:41 a ctmx

txe,

no he escrit per no envair el teu espai. m'agradaria que prenguis aquest correu com un apropament per a saber com estàs. no amb pressions, doncs no és pas la meva intenció.

et conto que llegeixo mastectomia i em puja adrenalina. entenc la teva ansietat (¿?) en primera persona. jo li estic donant voltes a això fa estona i no m'és fàcil. hi ha coses que vull, però em fan por, i entren en tensió amb altres. però, segons diuen, toca triar. més d'una vegada m'han indicat que d'això es tracta «ser adult». espero llavors mai convertir-me en això.

quan vaig estar a Buenos Aires aquest gener vaig portar a la meva mare a sopar al Santa Evita pel seu aniversari. li vam cantar la marxa peronista amb les espelmetes i el bufar.

t'envio abraçades mil,

lu

8 de feb. 2024, 18:17 a bcn

torno al correu al qual no vaig poder arribar a temps i no aniré responent a trossos, però sí que aniré anotant cosetes aquí, crec que per un cúmul de mocs i una miqueta de febre —em passa alguna cosa amb la febre quan es mesurada amb el termòmetre, i és que em fa peneta quan, després d'estona (hores o dies), em torno a prendre la temperatura i ja no hi ha febre, que se'n vaja sense acomiadar-se em deixa una mica malament. després tornaré a això, crec—. volia anar contestant de a poquet perquè de sobte, potser per la poca temperatura però temperatura, vaig llegir «virginiana» i vaig pensar en virginie despenes, fa una estoneta pensava en ella per altres coses. em sembla molt bonic el que fas que succeeixi amb «brotar en mi», tot i no haver arribat a respondre a l'email, algunes coses les he tingut presents els últims dies, vaig viatjar d'urgència a lisboa dilluns, vaig tornar dimarts; a portugal conjuguen així, també a astú-

ries, l'acció i el subjecte s'ajunten, però no me'n havia adona't com canvia tot i com s'aconsegueix una sort de situació concreta, o de concreta situació.

la reapropiació (o no)

parlava amb la meua compa de la mastectomia, de la dificultat que he tingut aquest cop per a voler voler-la, ara que em donen els diners, vaig tenir por els primers dies, vaig dormir malament, em despertava confós i dubtant per què havia enviat aquest projecte. i em va dir alguna cosa que em va fer comprendre, o em va venir bé, i era que, lis qui comencem a dubtar del nostre gènere fa estona llarga, molts anys, trànsits lents —o trànsit lent el meu, per voler-ho lent—, ens quedava lluny la possibilitat de la mastectomia, i vam aprendre a reapropiar-nos, acceptar, conuiu, o tal vegada sí, resignificar-nos —no sé si aquí “resignificar” va junt amb el “nos”, sense aquest espai, o hauria de dir resignificar el nostre cos o parts que poguessin ser menys còmodes, que en el meu cas tampoc incòmodes—. això em va fer entendre que jo no m'estava donant permís a la mastectomia, pel molt, suposo, que havia procurat entendre que el meu cos no anava a modificar-se massa. i torno al termòmetre i a això de que se'm vagi la febre i no m'agradi que no s'acomiadi; pot ser que sigui la mateixa afecció, la mateixa dificultat de deixar anar, el que alguna cosa va a estranyar-se puntualment.

avui m'arriba fins aquí, jo estic pensant en el quiròfan i he desaparegut aquests dies per una feina de connectar cables, muntar una instal·lació, mirar si els connectors eren dmx mascle o dmx femella, i quan vaig acabar amb això vam anar d'urgència a lisboa a cercar a una amiga, per això els mocs, la febre i el poc temps. ahir vaig aconseguir començar a llegir el teu llibre, més enllà del pròleg! amb poc cap i una mica de fred a la terrassa d'un bar, en un procés bonic d'acompanyar a aquesta amiga, entre i amb moltis amiguís, a l'hospital.

me'n vaig a caseta a preparar-me una bossa d'aigua calenta i a ficar-me al llit. et dec una meitat de text. gràcies per compartir el mate :) una abraçada gran

15 de feb. 2024, 9:38 a ctmx

txe,

començo dient que no em deus res. estimo escriure'ns perquè sento que m'allibera de moltes d'aquestes regles ortogràfiques que no deixen que els sentiments flueixin. penso en aquest conjugat sense pausa entre acció i subjecte i m'enamora la idea de caminar així, t'imagines? sent al mateix temps que ens movem, de cos present. crec que em manca més filosofia oriental, i això ho trec perquè llegeixo allò de la teua afecció, la dificultat de deixar

anar, i m'identifico total.

em travessa molt aquesta idea, no puc deixar anar quelcom que moltes vegades, la major part del temps, m'incomoda, però també m'incomoda la conseqüència de deixar anar, què fer? diuen que ésser adult és haver de triar. em trobo un altre cop repetint això als nostres correus, crec que el que més m'obsessiona fa uns mesos és aquesta idea tan androcèntrica de ser adult. trio renunciar però també suposa deixar anar coses apreses que em costen un xic. ara dic això i sento la bellesa d'estar creuant(nos) paraules de(des de) tants llocs.

desitjo que la teua amiga estigui bé, i que sentis que la febre se'n va, però és probable que un dia torni. això a mi em dona tranquil·litat. quelcom que no puc aplicar a la idea de la mastectomia. t'acompanyo des de l'empatia i desitjant que puguis sentir-te joia amb la decisió que prenguis, que sigui pròpia, i et faci feliç. tal vegada les resignificacions les fem tot el temps, amb i sense intervencions. penso en els compas que van decidir fer-se la mastectomia, i sento que així els passa. no sé si això em passaria a mi, la veritat, no tinc cap certesa sobre això. més aviat, no tinc mai moltes certeses, l'única que ara conviu amb mi és que vull viure d'una altra manera, aprendre a estar més tranqui sense que això signifiqui avorriment. aprendre a gaudir sense autoexplotar-me.

dimarts passat em vaig apuntar a un gimnàs. odio els gimnasos. mai en la meua vida m'han agradat. però sento que és el que em va bé perquè està prop de casa i tinc molta possibilitat horària per anar-hi. tinc ganes de fer alguna cosa amb el meu cos. sempre fem alguna cosa, obvi. però em refereixo a fer força, a sentir-me fort. tal vegada és pel rebuig a la idea clàssica d'adultis. no vull notar que envelleixo i que el meu cos s'afebleix, les parts cauen. potser també per aquest motiu penso en la mastectomia. sento que és una part de mi que marca el pas del temps, puc veure les cèl·lules en cada divisió, l'escurçament telomèric traduït en un nou cabell blanc que m'he trobat.

acabo com he començat: no em deus res, txe.

tant de bo gaudeixis el llibre. m'encantarà escoltar les teves reflexions i sensacions.

abraçada de gol, vaig a posar-me a treballar des d'un lloc relaxat i conscientment encarnat després d'aquest correu. t'agraeixo infinit per habilitar això. gràcies per tot el que em comparteixes, i així partim les càrregues que de vegades ens envolten.

lu

27 de feb. 2024, 22:52 a bcn

holita! se m'ha tornat a passar dijous, tot i que el dijous passat va ser el mateix dijous que també em vaig animar a enviar l'email a lis amiguis per a avisar-lis de l'operació i de les atenciones que necessitaré.

porto aquestes darreres setmanes veient com organitzo tot, dedicant el temps a la meva família, la triada i la que m'acompanya des que recordo. sento que tinc poc temps i que el desig que amb l'operació tot sigui lent fa que tot vagi ràpid per a poder permetre aquesta lentitud després. has anat al gimnàs? com estàs? és un lloc estrany, ho vaig intentar un temps, sempre he volgut una rutina que impliqui moure el cos, després em costa complir amb les rutines, m'està costant inclús anar a entrenar per a preparar el meu cos per a l'operació, he estat tres setmanes amb mocs, avui m'he desviat cap a casa quan volia anar al dojo, l'esgotament de pensar en la lentitud que et comentava. que ho faig amb moltes ganes. quelcom tan físic com la mastectomia està esdevenint en converses, i jo només tinc ganes d'estar al taller sense poder moure'm i amb els probiòtics cuidant-me la panxa i lis amiguis a prop perquè gaudeixin del meu estat alterat.

deixaré d'escriure ara, perquè és dimarts i quasi són les 11, i m'han dit que a buenos aires hi ha plaga de mosquits —està ce viatjant cap a allà, i els meus ares a rosario—, i espero poder anar deixant anar més cosetes en el pròxim correu.

ai, dimarts passat vaig fer una obertura de procés a hangar, es fa una vegada durant la residència, ho anomenen paratext. <https://letxe.hotglue.me/abrazarconlaspiernas>

és que just estava pensant que no feia gaire que havia escrit molt i he recordat que ha sigut per a això. en l'enllaç el text que vaig llegir.

una abraçada gran!

29 de feb. 2024 9.32 a ctmx

hola, txe!!

sempre és un gust llegir-te. i en aquests moments de llegir-te, el temps està sense ritme. això és perquè penso en la lentitud i la rapidesa, i en allò relatiu a una mateixa unitat de temps depenent les expectatives. gràcies per aquest link, del que no es va llegir, crec que una part la vas enviar al correu el dijous passat per a avisar-nos de l'operació, no? t'abraço molt fins que necessitis la sana distància...

déu n'hi do, puc sentir l'adrenalina davant el teu projecte, els dies, l'ansietat de l'esdevenir.

he estat anant al gym, estic tal·là-tal·lera, amb ansietats laborals, cansada de l'ambient, tant de bo fos només l'acadèmic, però és netament l'humà. certs ambients humans els estimo, em fan existir, i aquests ambients són, en general, com dius tu, amb la família triada. altres ambients mostren la precarietat que implica viure'ns en una cultura de violència i despulla. el gym em fa sentir gran, que cada cop tinc menys força i pitjor estat de salut. també em costa tant la rutina, uf. perdó, crec que el meu escorpió avui està al comandament. tot i que hi ha sol, vull ficar-me una mica en ell, per tal d'aquietar aquesta voràgine de mal estar.

m'acomio volent saber com segueixes, si has tornat a entrenar, si trobes tranquil·litat en les plantes.

et deixo una abraçada de gol, sentint aquest estiu porteny que habilita la invasió mosquitera. enyoro baires², crec. em deprimeix tot el que està passant, però sento que a prop també ho podria viure com la gent que està allà i estimo. m'agradaria deixar anar les culpes.

petó enorme i que tinguis un bon despertar el divendres.

lu

7 de mar. 2024, 13:23 a bcn

de nou dijous, he tornat a entrenar i avui aniré encara que sigui a la mateixa hora que la marxa nocturna, avui contaré a lis compas de karate el projecte i que, a partir del 19, no podré anar, fins que pugui tornar a agafar el subte sense por a què em donin un cop.

estic en un moment de buidar el taller, que en part és preparar-lo perquè sigui una mica habitació i espai de recuperació i també és treure les coses que ja no estic utilitzant i que després no podré moure fins a la meva casa quan se m'acabi la residència a hangar. m'agrada anar veient com va mutant, molt poc a poquet, per a anar sent espai on passar el postoperatori. alhora que vaig buidant el taller i omplint-lo de menjar i roba, també vaig rebent missatges d'amiguis i amiguis d'amiguis que han passat per la mastectomia; aquest matí escoltava un àudio d'una persona que no conec i que em contava el seu primer mes de postoperatori. em semblen gestos molt macos. ahir vaig anar a la clínica on m'operaran, o m'operaré, o deixaré que m'operin, o operarà un canvi. em van fer analítica, electro i radiografia de tòrax, m'agrada estar passant per això ara, que no m'importa que qui hagi de fer anar la màquina de raigs x em vegi amb els pits a l'aire però que per a

ella sí que és important que jo em tregui la roba i em posi la bata en el quartet que hi ha per a canviar-se de roba i amb la porta tancada. vaig entrar i em van agafar les dades amb el dni, després una altra persona em va preguntar amb quin nom volia que em diguessin, va ratllar el nom de dni i va escriure, sota, txe. estic pensant en el formol, en conservar les suposades deixalles, més per un «per si...» que per una afecció, a mesura que falten menys dies crec que tinc més ganes de conservar aquestes glàndules i aquest greix, i no sé si alguna cosa més amb mi una estoneta.

ahir ens va escriure carol, no he pensat com podem tancar, o si en cas de fer-ho serà tancar. però segur que podem trobar una manera d'editar i deixar això llest per a la publicació? li donaré unes voltes al com.

una abraçada gran i atapeïda!

13 de mar. 2024, 8:31 a ctmx

(le)txe,

m'avanço un dia. demà serà impossible seure'm. cosa que en realitat m'agrada, perquè no moure'm físicament fa que costi més elaborar estats mentals diferents.

déu n'hi do, què bonic tot el que em contes. m'emociona el suport col·lectiu. D'aquest costat també vull transmetre-ho: d'aquest costat de l'oceà; d'aquest costat de l'empatia; d'aquest costat, amb els meus pits. suposo que estaràs expectant. t'abraço fort, estret, ara que pots, com dius tu.

em sembla preciós que puguis conservar el que desitgis, amb o sense formol, a qualsevol part de la teva memòria corporal.

t'envio molt d'amor i tendresa per a la teva setmana vinent.

sí, ens ha escrit carol. ni idea què fer amb això... jajjjjaa. escolto ofertes (¿?). jo havia pensat en posar de corregut els correus d'anada i tornada, és necessari editar-los?, ocuparan molt espai? Em delira això del trasllat del no lloc al paper. aviam què surt. igual, confesso, li tinc tota la confiança.

petonàs enorme!

lu

21 de mar. 2024, 16:29 a bcn

dijous! seure'm a escriure és una de les tantes (moltes) coses que continuo podent fer, hi ha moltes altres que ara requereixen d'altres braços, i també és maco viure-ho així i saber-ho (i poder-ho) demanar, i que aquests desitjos que els braços s'estenguin es compleixin. i tenir aquesta paciència entre, per

exemple, voler arribar a alguna cosa i que aquesta cosa arribi a tu, per haver de passar per la seva materialització en paraules, que sigui escoltat, que el missatge arribi i que es pugui realitzar fins que l'objecte —l'objecte que sigui, que pot ser l'ampolla d'aigua—, arribi a les meves mans. em sento t-rex, sé que puc moure'm però no vull separar els colzes del cos, i se'm puguen les espatlles, suposo que per acte reflex del cos d'estar a la defensiva després de dos talls i unes hores de somni induït. soc pur fàrmac evitant el dolor i la infecció, alhora que procuro els probiòtics per a mantenir les companyies petites a gust amb mi. va haver-hi formol durant una estona però no em van permetre la conservació, sembla ser que hi ha fotos, tinc la sensació que el cos està sostenint aquest dol i aquests talls i aquestes reubicacions, que està havent-hi un treball ardu i una predisposició que no controlo jo, i que em permet estar assegut i aixecar-me i seure'm i caminar, i fer molt més del que pensava que podria fer, avui dedicaré una estona a estar al tatami per a anar reconeixent aquests moviments nous, poc a poc i amb cura.

m'agrada imaginar que estic canviant els moviments que tinc apresos per poder seguir un quotidià on em senti a gust.

si vols tanquem en breu i ho donem per fet (fins aquí, sense que hagi de tancar-se)

abraçadeta sense braços, forta!!

22 de mar. 2024, 12:26 a ctmx

txe!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

T'anava a escriure interrompent els temps, perquè volia desitjar-te sort (¿?) amb la intervenció... però el meu capricorn fictici no m'ho ha permès: ara es veu que vaig encarnant full la meva realitat aquaria:)

T'envio molts amanyacs, amor i braços oberts, per a sumar als d'altres!!

Em commou aquest reaprendre des del més quotidià, uf. Aquests nous registres oxigenen un xic.

Abraçadota d'ossa,

lu

I sí: tanquem així!!!